

מסורת הש"ס

(ב) ימות קוח: כמות שנה.
 קדושין א. מה. ג. פסחים טו.
 טו: ימות לג: כמות קין:
 כ"ט טה. (ינחם ק.)
 מנחות מט. פסד כז.
 א וטולו צו פסול צו קודם
 זריקה צו לחבר זריקה הרי
 הוא כולל צו (ולא כ"כ) אם
 (ולא כ"כ) כשהוא עם
 הכפר וטולו צו פסול קודם
 כל-ה. הפקח מחלוטין
 נרמאות. (ד) זריה טל,
 (ט) ויפין מופסות כמות
 ונחום פט. ד"ס כל ומנחות
 מט. ד"ה מ"ל ופסחים טז:
 יומה לה. ד"ה הטלה.

תורה אור השלם

1. ואם אין לאיש גאל
 לרשוי האשם אליו
 האשם המושב לוי לכהן
 מלבד איל הכפרים אשר
 יכפר בו עליהו
2. מלכד עלת הבקר
 אשר לעלת הקמדי
 תעשו את אלהי
3. הקאש על המוכח
 ועקר בו לא תכבהו ובני
 עליהו הבתן עצים בבקר
 בבקר וערך עליה העלה
 והקמדי עליהו הדיב
4. ואת אשר יקראו
 הקדש ישלם ואת
 חמשותף יסף עליו ותת
 אהו לכהן חבתו יכפר
 עליו באיל האשם ונסלח
 לה. יקרא ה טו

הגהות הב"ח

(ב) נמי כדריש לקס:

הגוול עצים פרק תשיעי בבא קמא

דמינה ניחא לה. להקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם ימות מוקק לאחי: **ען דו.** גוף שנים. כלומר אשה בכל דהו ניחא לה: **זו וכה בשלו וזה וכה בשלו.** ונהי נמי לרבנן דקנסו ליהויריב דקבול אשם מקמי כסף אלא לרבי יהודה מ"ט דקנס לידעיה:

דמינה ניחא לה בכל דהו (ב) כריש לקיש (ב) דאמר ר"ל טוב למיתב טן דו מלמיתב ארמולו: נתן את הכסף ליהויריב וכו': תנו רבנן נתן אשם ליהויריב וכסף לידעיה איחור כסף אצל אשם דברי רבי יהודה ותכמים אומרים יחזיר אשם אצל כסף היכי דמי אילימא דיהיב ליה אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דידעיה זה זכה בשלו וזה זכה בשלו אמר רבא זכה במאי עסקינן דיהיב אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דיהויריב ר' יהודה סבר כיון דלאו משמרת דידעיה היא לידעיה קנסינן ליה הלכך יחזיר כסף אצל אשם ורבנן סברי שלא כדון הוא עבוד בני יהויריב דקיבלו אשם מקמי כסף הלכך לדידהו קנסינן להו ויחזור אשם אצל כסף תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קדמו בני יהויריב והקריבו את האשם יחזור ויביא אשם אחר ויקריבוהו בני ידעיה וכו' הללו במה שבידן אמרי למאי אור אשם פסול הוא אמר רבא ועורו תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזיר אשם אצל כסף והא רבי יהודה יחזיר כסף אצל אשם אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפק משמרתו דיהויריב ולא תבעו והא קמ"ל דאחולי אחילו גביהו תניא אידך אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזור כסף אצל אשם פשיטא הכי אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפיק משמרתם דהני ודהני ולא תבעו מהו דתימא אחולי גבי הדדי קמ"ל דאמרינן כיון דלא תבעי להו רבא ברישא: שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו (וכו'): מנהני מילי אמר רבא דאמר קרא יהאשם המושב לה' לכהן מלכד איל הכפורים אשר יכפר בו מכלל דכסף ברישא אמר ההוא מרבנן לרבא אלא מעתה ימלכד עולת הבקר הכי נמי מכלל דמוספין ברישא והתניא ¹⁰מנין שלא יהא דבר קודם לחמיד של שחר תלמוד לומר יוערך עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה אנא ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא אשם הביא אשמו ואשמו ולא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר יבאיל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם בכבר יכול כשם שאיל ואשם מעכבין כך חומש מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבין בהקדש ואין חומש מעכב וילמד הקדש מהדיוט הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיוט נמי אין חומש מעכב:

הדרן עלך הגוול עצים

ק"א

אמר רבא לעורו. מימה דהכא משמע אפילו נפסול קודם זריקה וגם כשהעור מחובר עדיין צבצר ונעשה צו פסול קודם שחיתה שהניא קודם הכסף שרי נהנהא וזוכמים נפרק טבול יוס (דף קד. וסס) אמר רבי דס מלמה על העור צפני עמלו פי כשהוא מופשט ואירע פסול צבצר

הדס מלמה על העור וכשהוא עם הצצר יוטולו צו פסול קודם זריקה הרי הוא כולל צו אחר זריקה הורלה צבצר עשה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים אלמא כשהוא עם הכפר ונפסול קודם זריקה יוצא לשריפה והכא אירע עם פסול קודם שחיתה שהניא קודם הכסף ואמאי לא יצא העור לשריפה: **ת"ר** העולה עולה ראשונה. פי ראשונה שפירשה פתחם וכי היכי דמלכד עולת הבקר גלי לך כהניא דמלכד דבר הקודם לו קאמר הכי נמי מלכד איל הכפורים דבר הקודם לו קאמר ומימה דליף הכא מהעולה ונפרק כל התמיד (ונחום) דף פט. וסס (י) יליף ממלכד עולת הבקר לחזיהו י"ל דהתם נמי מהעולה קסמינן ועוד יש תירוק אמר ואין להאריך כאן (א):

וילמד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש. מימה אמאי איצטריך קרא לעיל גבי הדיוט שאם הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא יליף מהקדש יש לומר דאי לאו דאשכחן שהיה הכתוב הדיוט להקדש להך מילתא לא הוה יליפין האי מהאי לענין שאר דברים אצל דאשכחן שהיה אותן דנתרחיבו אס הביא אשמו מחילה לא יצא כמו כן יש להשוותם לענין שאר דברים:

הדרן עלך הגוול עצים

קודם לחמיד של שחר תלמוד לומר יוערך עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה אנא ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא אשם הביא אשמו ולא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם בכבר יכול כשם שאיל ואשם מעכבין כך חומש מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבין בהקדש ואין חומש מעכב וילמד הקדש מהדיוט הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיוט נמי אין חומש מעכב:

הדרן עלך הגוול עצים

עין משפט
נר מצוה

ר"ב א ב מ"י ס"ח מהל' גיולה והכריה הלכה י"ג:
 ר"ב ג מ"י פ"א פגמיות מתיקין הלכה ג:
 ר"ד ד מ"י פ"א מהל' מעילה ה"ה וישי' נכשיות ונכריות:
 ר"ה ה ס"ה ד' ספג פסין ד'

מוסף רש"י

עב למיתב טן דו מלמיתב ארמולו. משל הוא שהשם ארמולו על בעל כל דהו, שהוא טוב לטתה עם שני נוסים משנת אלמנה (פסחים א. וכו') כחובות טוה. טן דו, נוסים שנים, כל דהו בעל (בבבא קמא) נוסים שנים, בעל ואשתו, ואפילו איש לה אלא לזות בעלתה (פסחים א.) מנין שלא יהא דבר. קמדי ממערכה משמערכת שחרת (פסחים טו.) קודם לחמיד של שחר. אלא יצא דבר קמדי על מערכה גדולה קודם לכרי הממדי (יומא ג.) תלמוד לומר וערך עליה העולה. נמי יבצר עלה הכתן כתיב, וסוה קדור מערכה (פסחים ו.) העולה עולה ראשונה. מלל כתיב וערך עליה הכי קאמר וערך עליה חזר העולה השנויה מחלה האמורה מחלה לגל העולה, היינו עולת חמד דפירש קרבנות (שם) העולה משמע העולה חלה ראשונה לגל הקרבנות (מנחות טז.) דאי לארורי בעלתא חלה שיקטירו עליה עולה ושלמים, נחמו וערך עליה (יומא דר.) ה' יחירה דרש (כ"ח טז.) העולה משמע העולה האמורה לראשון כדברי קרבנות, והיא עולת הבקר, שאמר ואמרת להם זה האשם כי והיא ימורה קד דרש (בבבא קמא) וכו' ובימים הדרן עלך הגוול עצים